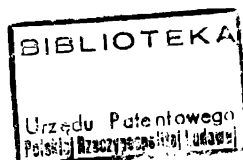

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 19293.

Jan Kraffer
(Turnau, Czechosłowacja).

Kl. 19 ~~c, 2/10.~~ 12
19 c 7/28
E01c 7/12

Sposób wykonywania nawierzchni drogowych.

Zgłoszono 18 kwietnia 1932 r.
Udzielono 28 października 1933 r.
Pierwszeństwo: 27 kwietnia 1931 r. (Czechosłowacja).

Znane są rozmaite metody wykonywania nawierzchni drogowych, polegające na tem, że na podkładzie betonowym układa się kostki kamienne w warstwie zaprawy, poczem wypełnia się szczeliny między kostkami płynną zaprawą, a następnie ubija tak otrzymaną powierzchnię bruku. Stosowano również sposób, polegający na układaniu podczas brukowania kostek kamiennych w warstwie piasku.

Celem wynalazku niniejszego jest wykonywanie bardzo odpornej nawierzchni drogowej z różnorodnych kamieni, pochodzących z odpadków, jakie otrzymuje się zwykle w kamieniołomach przy wykuwaniu kostek kamiennych, przyczem te ka-

mienie odpadkowe mają np. jedną powierzchnię płaską, oraz wysoki o ostrych brzegach, skierowane w różne strony.

Według wynalazku na podkład z tłucznia nawierzchni drogowej (naprawianej, lub też nowobudowanej), sypie się warstwę piasku o wysokości mniej więcej 5 cm, na której układa się następnie na sucho wspomniane kamienie odpadkowe, a mianowicie tak, że płaszczyzny ich są skierowane ku górze, a nierówne wysoki znajdują się w piasku. Kamienie te mogą posiadać różne wymiary, wahające się np. od 8 do 12 cm. Przygotowaną w ten sposób nawierzchnię zalewa się mokrą, stosunkowo gęstą zaprawą cementową, a następnie ubija zapo-

moćą ubijaków ręcznych, przyczem zaprawę wtłacza się w szczeliny między kamieniami ręcznie, np. zapomocą płaskiego dłota.

Jak wynika z opisanego sposobu, wtłacza się nieregularne, ostrobrzeżne części (wyskoki) kamieni w piasek, który w ten sposób zostaje silnie stłoczony między kamieniami, tworząc warstwę umocowującą kamienie nadzwyczaj trwale na dolnym podkładzie z tłucznia. Wskutek nieregularnej postaci kamieni uzyskuje się ich nieruchome ułożenie na podkładzie, tak że wykonana w ten sposób nawierzchnia jest trwała i niezniszczalna. Zaprawa cementowa, wtłoczona ręcznie między kamienie zapomocą płaskiego dłota, wypełnia szczelnie przestrzenie nieregularne między nimi, wskutek czego nawierzchnia drogowa staje się również odporną na wszelkie wpływy zewnętrzne, jak np. na przenikanie wody.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób wykonywania nawierzchni drogowych, znamienny tem, że na podkład z tłucznia drogi naprawianej lub nowobudowanej nasypuje się warstwę piasku, na której układa się celowo w stanie suchym kamienie odpadkowe o nieregularnej postaci tak, że ich powierzchnie płaskie są skierowane ku górze, a nieregularne wyskoki leżą w piasku, poczem nawierzchnię zalewa się mokrą zaprawą cementową, a następnie ubija się powierzchnię ręcznie zapomocą ubijaków, przyczem zaprawa zostaje wtłoczona w szczeliny między kamieniami zapomocą dłota płaskiego, i to na całej ich głębokości.

Jan Kraffer.

Zastępca: Inż. W. Suchowiak,
rzecznik patentowy.